

Arrest

nr. 115 132 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat V. GUL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1355 (Afghaanse kalender, 1976) in het dorp Sheikh Kala Arab in het district Behsud II van de provincie Wardak. Als kind verhuisde u naar het dorp Tezak van het district Behsud I. In 1366 (1987) en 1368 (1989) genoot u een korte wapentraining in Pakistan in het kader van de strijd tegen de Russen.

In de jaren 1376 (1997) en 1377 (1998) kreeg u de verantwoordelijkheid over het wapendepot van Hezb-i-Wahdat in Tezak, dat aan de frontlinie met de oprukkende Taliban lag. Eind mizan 1377 (midden oktober 1998) zette de Taliban een offensief in en veroverde de regio. U vluchtte en keerde

naar uw geboortedorp terug, waar u twee maanden later door de Taliban ondervraagd werd over de ontbrekende wapens uit het depot. U legde uit dat deze wapens aan de strijders uitgedeeld waren. De Taliban eiste echter dat u de wapens zou teruggeven. Toen u zich daar niet toe in staat verklaarde, werd u mishandeld door de Taliban. U werd naar Quetta overgebracht en herstelde er gedurende zes maanden. Vervolgens trok u naar Iran waar u met uw familie verenigd werd. Iran verliet u op 10/5/1391 (1 augustus 2012) om op 17 januari 2013 in België aan te komen. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban die nog steeds naar u op zoek is omwille van de verdwenen wapens. Ook vreest u Hezb-i-Wahdat die de klacht van de inwoners van Tezak onderzoekt dat er te weinig wapens beschikbaar waren om de opmars van de Taliban te stoppen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vijf foto's neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Allereerst dient er op gewezen te worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u de functie van wapendepotbeheerder voor Hezb-i-Wahdat effectief bekleedde. U maakte immers geen deel uit van de partij Wahdat, wat de vraag opwerpt waarom een dergelijke belangrijke functie aan een buitenstaander zou worden toevertrouwd. U beantwoordt deze vraag door naar uw wapenkennis te verwijzen. Deze verklaring is echter niet afdoende: niet alleen kan er moeilijk geloofd worden dat het de partij Wahdat aan personen met wapenkennis zou ontbreken na enkele decennia van gewapende strijd, ook over de herkomst van uw wapenkennis hangt u geen aannemelijk beeld op. Zo beweert u dat u uw omgang met wapens, die u de post verschaftte, opdeed in Pakistan in 1366 (1987) en 1368 (1989). Het was de tijd van de Russen en iedereen trok naar Pakistan om er te leren omgaan met wapens om het land tegen de Russische invasie te verdedigen, zo verklaart u de training die u genoot. Er dient echter opgemerkt te worden dat niet alleen de periode dat u getraind werd vrij beperkt was, respectievelijk 14 dagen en 2 maanden, ook was u destijds uitzonderlijk jong. Zo was u in 1366 (1987) elf en in 1368 (1989) dertien jaar oud. Dat u omwille van de aangehaalde wapentraining een cruciale positie toegewezen kreeg, kan moeilijk volgehouden worden. Het blijft hoe dan ook zeer merkwaardig dat het belangrijkste bezit van een moedjaheddinpartij, namelijk haar wapentuig, niet aan een vertrouweling maar wel aan een buitenstaander als u werd toevertrouwd (CGVS p.3,4,5,9).

Uit bovenstaande moet worden besloten dat het eveneens weinig geloofwaardig is dat u heden tengevolge de gebeurtenissen betreffende de opslagplaats zou worden vervolgd door de Taliban of door Hezb-Wahdat.

Ook andere verklaringen roepen vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Uw vrees voor vervolging vanwege Hezb-i-Wahdat komt voort uit de vraag die deze partij zich stelde hoe het mogelijk is dat het front bij Tezak doorbroken werd. U vertelt dat de inwoners van Tezak de schuld legden bij het tekort aan wapens, als excuus voor hun nederlaag. De partij Wahdat zou in het kader naar het onderzoek van het vermeende tekort aan wapens naar u op zoek zijn, zo zegt u. Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen inzake de wapenopslagplaats komt uw uitspraak dat Hezb-i-Wahdat tijd en geld steekt in het onderzoek naar een gebeurtenis van vijftien jaar geleden en mensen inzet om u te zoeken weinig geloofwaardig over, temeer zowat de ganse regio destijds bezweek voor de overmacht van de Taliban. Bovendien moet er aangestipt worden dat u geen idee heeft wat Hezb-i-Wahdat met u zou doen indien ze u daadwerkelijk te pakken krijgen. Uit uw uitspraak "nu zoeken ze mij om meer duidelijkheid over waar de wapens naartoe zijn" kan ook geen effectieve vervolging afgeleid worden. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u over een hooggeplaatste vriend beschikt binnen (de vroegere partij) Wahdat. Sheik Nasiri, die volgens u parlementariër is en vertegenwoordiger van Hezb-i-Wahdat was in Iran, heeft u jarenlang geïnformeerd en u beschermd door tegen iedereen te zeggen dat u dood bent, zo zegt u. Alles wijst er dan ook dat indien Hezb-i-Wahdat u inderdaad ter verantwoording wilt roepen over het tekort aan wapens u op zijn hooggeplaatste steun kunt rekenen. Dat hij gezichtsverlies zou lijden indien u levend opdaagt, is geen afdoende verklaring (CGVS p.7,8,9).

Gezien al deze vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara's en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u immers geen enkel identiteitsdocument noch een stuk ter staving van uw asielerlaas, maar slechts vijf foto's neer. Uit het begeleidend schrijven blijkt dat een foto u in uw hoedanigheid van chauffeur van vaccins toont, terwijl de andere vier u laten zien in uw rol van legerinstructeur voor het Afgaanse leger. Daar u tijdens het gehoor bij het overlopen van uw beroepsactiviteiten geen gewag maakte van uw activiteiten als instructeur, maar u zich integendeel

aan de kant van de moedjaheddin (die destijds strijd voerde tegen het Afghaanse leger) plaatst, roepen deze stukken verdere vragen op.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Ook meent verzoeker dat een kennelijke appreciatiefout is gebeurd en machtsoverschrijding. Verzoeker formuleert voorts een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker kan niet aannemelijk kan maken dat hij de functie van wapendepotbeheerder voor Hezb-i-Wahdat effectief bekleedde. Verzoeker verklaarde immers geen deel uit te maken van de partij Wahdat (stuk 12, vragenlijst, p. 4), wat de vraag opwerpt waarom een dergelijke belangrijke functie aan een buitenstaander zou worden toevertrouwd. Verzoeker beantwoordt deze vraag door naar zijn wapenkennis te verwijzen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Deze verklaring is echter niet afdoende: niet alleen kan er bezwaarlijk geloofd worden dat het de partij Wahdat aan personen met wapenkennis zou ontbreken na enkele decennia van gewapende strijd, zoals blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, ook over de herkomst van verzoekers wapenkennis hangt hij geen aannemelijk beeld op. Zo beweert verzoeker dat hij zijn omgang met wapens, die hem de functie verschaftte, opdeed in Pakistan in 1366 (1987) en 1368 (1989). Het was de tijd van de Russen en iedereen trok naar Pakistan om er te leren omgaan met wapens om het land tegen de Russische invasie te verdedigen, zo

verklaart verzoeker de training die hij genoot (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Er dient echter opgemerkt te worden dat niet alleen de periode dat verzoeker getraind werd vrij beperkt was, respectievelijk 14 dagen en 2 maanden, ook was hij destijds uitzonderlijk jong (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 9). Zo was verzoeker in 1366 (1987) elf en in 1368 (1989) dertien jaar oud. Dat verzoeker omwille van de aangehaalde wapentraining een cruciale positie toegewezen kreeg, kan derhalve niet worden aangenomen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn verklaringen bestendigt en erop wijst dat Hezb-i-Wahdat misschien geen tekort aan wapenkennis had, maar wel aan mankracht, dient erop gewezen te worden dat verzoeker hiermee voormelde vaststellingen geenszins weerlegt noch verklaart. Dat het alom bekend is dat er kinderen worden ingezet, is slechts een bewering die niet wordt gestaafd.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat het eveneens niet geloofwaardig is dat verzoeker heden ten gevolge de gebeurtenissen betreffende de opslagplaats zou worden vervolgd door de taliban of door Hezb-Wahdat.

Verzoekers vrees voor vervolging vanwege Hezb-i-Wahdat komt voort uit de vraag die deze partij zich stelde hoe het mogelijk is dat het front bij Tezak doorbroken werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker verklaarde dat de inwoners van Tezak de schuld legden bij het tekort aan wapens, als excuus voor hun nederlaag en dat de partij Wahdat in het kader naar het onderzoek van het vermeende tekort aan wapens naar verzoeker op zoek zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de wapenopslagplaats, quod non, komt verzoekers uitspraak dat Hezb-i-Wahdat tijd en geld steekt in het onderzoek naar een gebeurtenis van vijftien jaar geleden en mensen inzet om hem te zoeken niet geloofwaardig over. Bovendien moet er aangestipt worden dat verzoeker geen idee heeft wat Hezb-i-Wahdat met verzoeker zou doen indien ze hem daadwerkelijk te pakken krijgen. Uit verzoekers uitspraak *“nu zoeken ze mij om meer duidelijkheid over waar de wapens naartoe zijn”* kan ook geen effectieve vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij over een hooggeplaatste vriend beschikt binnen (de vroegere partij) Wahdat. Sheik Nasiri, die volgens hem parlementariër is en vertegenwoordiger van Hezb-i-Wahdat was in Iran, heeft hem jarenlang geïnformeerd en hem beschermd door tegen iedereen te zeggen dat hij dood is (stuk 5, gehoorverslag, p. 8-9). Er kan dan ook worden aangenomen dat indien Hezb-i-Wahdat verzoeker inderdaad ter verantwoording willen roepen over het tekort aan wapens, verzoeker op diens hooggeplaatste steun kan rekenen. Verzoeker herhaalt in onderhavig verzoekschrift zijn eerdere verklaringen doch weerlegt noch verklaart bovenstaande vaststellingen. Dat het niet onaannemelijk is dat verzoeker het met zijn leven zal moeten bekopen is slechts een bewering zonder enige grond.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten in de provincie Wardak in mei spanningen waren tussen de Hazara bewoners en de nomadische Kuchi's en dat dit geweld in juni oplaaide. Dit is een weerkerend fenomeen in dit seizoen. Er is echter geen permanente AOG aanwezigheid in de Behsuds. Conflict gerelateerd geweld komt slechts sporadisch de regio binnen samen met de Kuchi's. In juli werd een grote multi-etnische ANSF troepenmacht ontplooid die verhinderde dat het conflict verder uitbreidde. Sindsdien is het niet meer tot uitbarstingen gekomen. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de Behsud districten in de provincie Wardak geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel

48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in de Behsud-districten in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de Behsud-districten in de provincie Wardak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar het feit dat hij een gezocht persoon is, niet in staat was om er te verblijven en om er hulp en bescherming te krijgen van de overheid, is gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet relevant. Met de loutere stelling dat het gebied gevaarlijk is en niet in de mogelijkheid om haar burgers te beschermen, toont verzoeker niet aan dat er voor burgers in de Behsud-districten in de provincie Wardak actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet of dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF